

מישגל בשלושה מימדים

בעולם חדש אמיץ תיאר אלדוס האקסלי, בין שאר חזיונות העתיד שניבא, גם את ההשגנוע: קולנוע שבו אתה לא רק רואה את הסרט, אלא גם חש ומריח אותו. כך למשל, סיפר שכאשר שכב הגיבור עם הגיבורה, הרגישו הצופים כל שיערה משי ערוה הפרוה שכיסתה את המיטה.

ובכן, כל כך רחוק, עוד לא הגענו. אבל נראה שבאמריקה חושבים על העתיד. צמד מפיקים יהודים בשם שר ושרין — השור תפים בחברת שרפיטס, הידועה גם בחינוי "מ.ג.מ. של הפרונגראפיה" — עשו כבר הון ממישגלים מצולמים מכל הסוגים ומכל

פורנו תלת-מימדית משקפיים לשדיים

המינים. וכאנשי עסקים ממולחים, הם ממשיכים לחשוב קדימה: והצעד האחרון שלהם בכיוון זה, הוא החיאתו של פטנט ישן, ששבק בזמנו חיים לכל חי, אבל לדעתם עשוי לחדש געוריו בשוק המיוחד שלהם.

הכוונה לסרטים בשלושה מימדים, שנכ" שלו בזמנו משום שאף יוצר רציני לא הסכים לעבוד בשיטה זו. שנוסף למישי קפיים שנאלץ הקהל להרכיב במשך כל ההצגה היו לטורח.

העניין הוא כמובן שונה לגמרי כשי מדברים על פורנוגראפיה. תארו לכם איזה חידוש מרעיש יהיה זה לראות את שדיה של הכוכבת בכל הדרם התלת-מימדי. ועד כמה יעלו הנשים שיוכלו לבחון לא רק את ארכו ואת רחבו של אבר המין הגברי, אלא את כל הדר מידותיו. פטנט חדש כבר גירשם עליידי שרפיטס, והסרט הפורנוגראפי הקרוב בשלושה מימדים כבר נראה באופק.

תדריך

תל-אביב

*** צבא הצללים (פרת, צר"ת) — פרשות מן המחזרת הצרפתית, מבווימות בכישרון ובעוצמה רבה עלידי ז'אן פואר מלביל, שהיה בעצמו איש מחתרת. שחקנים מעולים. סרט כבד, מדכא, משובח.

ירושלים

*** מגעים (אורנע, שוודיה) — היחסים שבין אשה סקנדינבית בריאה ב" גופה ובנפשה, לבין מדען יהודי הכבול לעברו, ולכרינות השואה ולבעיות הנפשיות מהן הוא מפתח להיפרד. אולי לא ברמגן בשיאו, אבל כדאי לראות.

חיפה

*** הקונפורמיסט (אורלי, אי"טליה) — הפאשיזם כתוצאה של הפריעות מיניות, בסרט מלא דימוים מרשימים וס" צינות בלתי נשכחות, הנזקפות לזכות ביי מויו של ברנרדו ברטולוצ'י. כדאי לראות.

ניקנות

האינדיאני

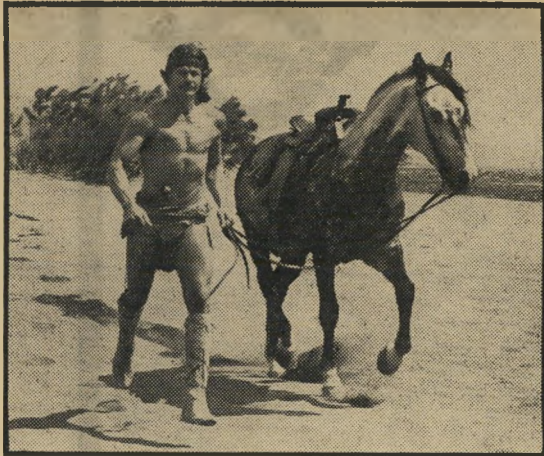

אדמת צ'אטו (חן, תל-אביב, אנגליה-ספרד) — אינדיאני הרג שריף שחנן בקרב אקדוחים הו- גן — וכל הקנאים הזוענים של העיירה מארגנים מצוד גדול אחריה. הוא מושך אותם אל הגבעות החשופות והמדבריות, אותן הוא מכיר על בוריו, ושם הוא מחסל את כולם.

אם תירצו גירסה חיוורת ומהולה במים של וילי בוי היה כאן לפולונסקי. בלי המשמעות החברתית, הפוליטית והמוסרית שהיתה באותו סרט. וזאת, למרות שהבמאי מייקל וינר והתסריטאי ג'ראלד וילסון מנסים דווקא ליי צור רושם שאדמת צ'אטו הוא דווקא מערבון עם שליחות אנושית נעלה.

הסרט מתחלק לשני חלקים, פחות או יותר. בראשון, מגייס קצין בדימוס את חמומי-המוח של העיירה לציד האינדיאני, משום שהוא חולם לחדש את ימי זוהרו שחלפו ללא שוב. אלא שאוסף הטיפוסים המצטרף אליו — סתם משעוממים, כאלה שהתביישו לסרב, או גוענים קיצוניים — מצטיין בתכונה משותפת: כולם בלתי-מעניינים. אתה עומד על מהותם מן הרגע הראשון — ואין שום הפתעה לכל אורך הסרט. עצם העובדה שוינר וויל-סון זקוקים לכל כך הרבה זמן כדי להציג אותם, הופכת בסופו של דבר לטרדה.

החלק השני של הסרט, לאחר שהציידיים מצאו את ביתו של הטרף ואנסו בחדווה את זוגתו, לובש כבר צורה

ברונסון: משכנע ללא מילים

מערבונת אופיינית יותר, עם תחבולות (אמנם לא תמיד ברורות) של האינדיאני המפיל את הלבנים שוב ושוב בפח, שעה שאלה כל כך מלאים שינאה ושיטנה זה לזה, עד שהם מקלים עליו את מלאכת ההרג. צ'ארלס ברונסון, שאינו צריך להפליט אפילו שורת דיאלוג מובנת אחת, משכנע בדמות האינדיאני. השאר — שחקנים מנוסים כמו ג'ק פאלאנס, ג'יימס וייטמור או סיימון אוקלנד — ראו כבר ימים טובים יותר.

אוטובוס

קונותיים

שעוריה באוטובוס (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — קומדיה זו נולדה על מסכי הטלוויזיה ה-בריטיים, והיא מיועדת לבעלי חוש הומור אנגלי.

קודם כל, כדי להבין אותה צריך להכיר את ההוי האנגלי, את האוטובוסים הדו-קומתיים הממלאים בסרט את התפקיד הראשי, את בעיות התעסוקה ואת הבדיחות הפרטיות של המעמד העובד באנגליה.

הסרט מוקדש לנהגים והכרטיסנים בשירות אוטובו-סיס עירוני, המקבלים בתרעומת רבה את הרעיון שנשים, ובעיקר נשים לא כל כך צעירות ולא כל כך יפות, יחלו למלא את החסר בכוח-האדם של החברה. הם מתעללים במגויסות החדשות, מתעללים במפקח המנוחך, היורד ל-חייהם ואינו מניח להם ליהנות קצת מן החיים (למשל, לבקר בנחת בביתה של גברת אחת, המתגוררת בדיוק בתחנה הסופית של קו מסויים, ומקבלת באהבה כל נציג של החברה, כאשר בעלה אינו בבית).

מוזמן לזמן, הם מתעללים גם זה בזה, כדי להפיג את המתח שבעבודתם. נוסף לכך, לגיבור הסרט (רג וארל) יש גם בעיות בבית, שם רוכבת עליו אמו ודורשת בכל פעם מכשיר חשמלי חדש, ואילו אחותו המכוערת להפליא

הכרטיסנית: התעללות בחדשות

וגיסו השובר שיאי עצלנות ניזונים ממנו כעלוקות. והוא, הרווק המסכן, אינו יכול אפילו להביא הביתה איזו נערה לבילוי שקט, מבלי להיתקע במסרגות ובמחסים על כל ספה ומזרון.

יחי החופש

הפוטוגני

תהפוכות החשק (בן-יהודה, תל-אביב, צרפת) — במקור קור"אם לסרט זה החופש על הסוס, אם לתרגם מילולית את השם. הכוונה היא למשהו כמו "החופש בשלטון". בארץ, מאחר והדעה הכללית היא שהקהל טורף סקס לארוחת-הבוקר, העדיפו לקרוא לילוד בשם נועז יותר. אלא ששם לבדו לא יהפוך מלודרמה רומנטית רגילה למה שאיננה.

גם הבמאי רצה כנראה כי הסרט לא יהיה מלודרמה רומנטית, אלא סרט חזשני ונועז, המסביר את ערכי ה"חופש המוסרי החדש של בני הנוער בימינו. גיבור הסרט, סטודנט בן-רטיבים המתגורר בעליית-גג מוטוגנית וחי כצי-פור דרוו ללא כל התחייבויות, מוצא לנכון להסביר ל-סובבים אותו כי הגיע הזמן להיפטר מכל המוסכמות החברתיות המסואבות של הדור הקודם — אבל אין כל צורך להביא במקומם משהו אחר.

מה שנוגע למוסכמות המיושנות, הוא מצליח בהחלט. הוא משכנע את הוריו שהם בעצם חיים בצביעות וב-שיעמום, ואז האב נוטש את האם ועובר אל הפילגש, ואילו האם נוטשת את האב ועוברת אל צייר, המתגבר למענה על נטיותיו ההומוסקסואליות, ומסכים שהיא ב"כל זאת עדיפה על בנה.

שעה שמשחק הכיסאות המוסיקליים הזה מסתדר בכי טוב, נמצא הבן עצמו בבעיות חמורות, משום שידדתו האישית אמנם נהנית מן החופש המוסרי המוחלט שלו,

לה'קוק וויליארד: מוסר ומוסכמות

אבל היא עדיין אינה מצליחה להשתחרר מן הכבלים שלה לחברה הסובבת אותה, ולמושיגים המיושנים שלפי-הם אדם הוא חיה חברתית. אל דאגה, הסוף טוב. מה שיכול היה להיות ניתוח של ערכי מוסר שונים בתקופה זו, אינו עובר אף פעם את גבול הרומאנס החייכני, עם כמה שחקנים סימפטיים (ז'אן רושפור, ברנאר לה'קוק, מריה מובן), וכמה סממ"נים בלתי מחייבים, בצילום ובעריכה, של קולנוע נוסח שנות השבעים.